

виха надписъ на три езика — еврейски, гръцки и латински :

Исусъ Назарянинъ, Царь Юдейски
Jesus Nasoreus Rex Judeorum

Това бѣше една жестока насмѣшка, поставено тамъ, за да огорчатъ още повече душата на Исуса — да го подиграятъ, че се нарича царь. Тая злобна подигравка значеше: „видите ли? юдейски царь, а се гърчи въ най-страшни мъжки и то не въ чужда страна, а въ столицата на самата Юдея!“

При кръста стояха враговетѣ на Исуса и се гавръха съ него.

— Хей, царю юдейски! — викаше единъ. Ти се хвалѣше, че ще съборишъ храма и въ три дена ще го съградишъ. Ха слѣзъ сега отъ кръста де, та да повѣрваме въ тебъ!

Подиграваше се съ него дори единъ отъ разбойнитѣ, който бѣ разпнатъ отъ лѣвата му страна. Измжченъ отъ болки и безсилна злоба, той хулѣше и проклинаше всичко на свѣта.

— Христе, Христе, — викаше той — ако ти наистина си Христосъ, спаси себе и насъ!

Исусъ мълчеше. Дишането му ставаше отъ часъ на часъ все по-тежко. Гърдитѣ му болезнено се свиваха при всѣко усилие да поеме повече въздухъ. Слѣпитѣ му очи играеха. Жажда го горѣше. Ржцетѣ му, на които висѣше цѣлото му тѣло, се разкъсваха отъ гвоздеитѣ. Кръвта отъ четиритѣ Исусови рани бѣше засъхнала около главичкитѣ на гвоздеитѣ, но всѣко свиване на тѣлото изкарваше отъ ранитѣ свежа кръвь, която се стичаше капка по капка по кръстното дърво къмъ земята.